

KARÁCSONYI AJÁNDÉK

KARÁCSONYI AJÁNDÉK

K. Dudás Mária írása

Akkoriban még fiatal fruska voltam. A sorompón túl, a „Vasútalján”, a Lövői úton laktunk, Hámoriék szomszédságában.

Hámori Győző, Ambrus atya az édesanyjával lakott, velünk rézsutosan szemközt. Gyakran átszaladgáltam hozzájuk. Amikor Brusi bácsi elutazott – ami gyakran megesett – olyankor náluk is aludtam, ugyanis az én tisztem volt vigyázni Hámori nénire. Nagyon szerettem náluk időzni, mert Ambrus atya nekem megengedte, hogy kutakodjak a könyvtárában.

Sajnos már nem emlékszem arra, hogy melyik könyvben, vagy folyóiratban olvastam egy megható karácsonyi történetet, melynek sem a címére, sem a szerzőjére nem emlékszem. Maga a történet azonban olyan mélyen megérintett, hogy a lényege ma is a fejemben van.

A fantáziámmal egy kicsit kiszínezem, de a történet magvát nem én találtam ki.

Nem túl régen történt. Azokban az időkben már csak az idősebb emberek vették fel a matyó népviseletet. Valahol a Bükk-hegyég lábánál, a Hór- és a Kánya-patak között lakott egy fiatal házaspár. Rajongásig szerették egymást. Mélyen vallásosak voltak. Mindig együtt jártak szentmisére, otthon is együtt imádkoztak. A gyermekáldást Pünkösdre várták. Anyagi értelemben nagyon szegények voltak, lelki és szellemi kincsekben azonban bővelkedtek.

Közeledett a Karácsony. Számukra ez az ünnep a Megváltó érkezéséről szólt. Az asszonyka úgy gondolkodott, hogy mivel a Kisjézust Égi Atyja ajándékuul küldte a világba minden nép és

nemzet számára, ezért az ajándékozás hozzátartozik a Karácsonyhoz. Törte is a fejét, hogy imádott férjét mivel is lephetné meg Szenteste. Pénze nem volt. Hosszas lamentálás után eszébe jutott, hogy a borbély, amikor csak összetalálkoztak, mindig mondta, hogy szívesen lenyírná rövidre a gyönyörű szép hosszú haját, hogy parókat csináljon belőle. Tisztességesen megfizetné az árát. Ám ezidáig nem tudta rászánni magát. Sokáig vívódott, míg végül mégiscsak elment a borbélyhoz. Az nagyon csodálkozott, meg is kérdezte, hogy ugyan mi vitte rá, hogy eladja a haját, még hozzá Szenteste napján. A fiatalasszony elmondta, hogy a férjének van egy szép zsebórája, ami az édesapjáé volt, de elveszett az óralánc, így nem tudja rendesen használni. A pénzen óraláncot vesz a férjének Karácsonyra. Nem akarta előbb levágnia a haját, mert akkor a férje idő előtt észrevette volna.

Az ifjú férj is azon törte a fejét, hogy mivel is lephetné meg angyali kis feleségét. Pénze neki sem volt. Az egyetlen vagyona, a szívének oly kedves apai öröksége, a zsebóra volt. Úgy gondolkodott, hogy lánc nélkül nemigen veszi hasznát az órának, eladja és karácsonyi ajándékként vesz az árából felesége gyönyörű hajába egy gyöngyházfényű hajcsatot.

Elérkezett a Szenteste. A mákos guba már elkészült az ünnepi vacsorához. A fiatal pár kiment az udvarba, borókaágakat vágtak a kertből, bevitték a „tisztaszobába”, s felfüggesztették a mennyezeti gerendára. Pattogatott kukoricából készítettek füzéreket, s azzal díszítették. Aggattak rá még kicsi almákat, aranyozott diót, és icipici méretű papírból készült szentképeket is. Készen volt a karácsonyfa, melynek mindig a szoba sarkában volt a helye, a házi-oltár közelében felfüggesztve.

Gyertyát gyújtottak, s az ifjú férj felolvasta Lukács evangéliumából Jézus születésének történetét. Miután áldott Karácsonyt kívántak egymásnak, következett az ajándékozás pillanata. A férfi elővette a gondosan becsomagolt kis dobozkát, s asszonya kezébe adta. Ő izgatottan bontotta ki, s

mikor meglátta a gyönyörű ékszert, kissé elsápadt. Ő is átnyújtotta a kis csomagocskát férjének, melyben az óralánc lapult. A férfi, gyermeki izgalommal bontotta ki az ajándékot, s mikor meglátta, ugyancsak elképedt. Egy ideig szótlanul néztek egymásra. Az asszonyka lassan leoldotta a fejéről a kendőt, feltartotta a hajcsatot, s azt mondta, hogy sebaj, a haja egyszer újra megnő. A férfi pedig bevallotta, hogy az ajándékcsatot bizony az óra árából vette. Csak néztek egymásra, s olyan derűs kacagásban törtek ki, hogy azóta sem tudták abbahagyni, s talán még most is kacagnak, ha ugyan még élnek.